

ANTIHRDINA:
mocný, charismatický
a bezcharakterní člověk
bez morálních zásad

Krutý
RAJ

J. T. GEISSINGER

KRUTÝ RÁJ

Text copyright © 2024 by J. T. Geissinger, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5170-9 (pdf)

Krutý **RAJ**

J. T. GEISSINGER

přeložila Zdenka Lišková

Pro Jaye, mého parťáka.

*Svět nezná pověsti tak truchlivé,
nad onu Romea a Julie.*

Romeo a Julie, V. jednání, III. výjev,
překlad Josef Čejka

1

JULES

Tohle je vážně ten nejhorší nápad, jaký jsi kdy měla.“
„Já myslím, že je geniální.“

„Jasně, ale jenom proto, že jsi jako malá často upadla na hlavu,“ odfrkne si Fin a založí si ruce na prsou. Už nějakou chvíli mě skepticky a popravdě řečeno dost upjatě sleduje, jak se nemotorně pokouším odemknout zámek.

„Nechceš sklapnout? Za chvíli tam budu.“

„Myslíš ve vězení? Nebo ve vazbě. Protože za dalších deset vteřin na tebe zavolám policajty sama. Co se týká loupení, jsi na prostu neschopná. Zejména ve věci vloupání. Možná že zestárnu a umřu dřív, než s tím skončíš.“

Moje nejlepší kamarádka – sto osmdesát centimetrů vysoká blondýna s vlasy do půl pasu a postavou, za kterou se otočí každý chlap – je stejně krásná jako netrpělivá. A taky je vtipná, šíleně chytrá, a navíc výborná zlodějka, což je důvod, proč jsem ji dnes večer vzala s sebou.

Na krádež dvou tisíc krabic plenek už člověk potřebuje spolehlivého komplice.

Na morální podporu, když už nic jiného.

Ne že by mi ji poskytovala.

S povzdechem mě peskuje dál: „Jsi pěkný zmatkař, holka. Už jsem viděla lepší podělávký.“

„Kdybys aspoň na chvíli zmlkla, mohla bych se soustředit!“

Stiskne tlačítko na svých hodinkách, aby rozsvítila displej, a nedočkavě začne odpočítávat vteřiny. „Deset. Devět. Osm. Sedm.“

„Je to debilní visací zámek a já ho odemykám vlásenkou! Dej mi pokoj!“

„Žádné výmluvy. Já bych ho měla otevřený už před rokem. Šest. Pět. Čtyři. Tři.“

Vzdávám to, narovnávám se a v šeru se na ni zadívám. „Dobře. Vyhrála jsi. Tyranko.“

Shodí si batoh z ramen, rozepne ho, vyndá z něj pákové štípačky a s úsměvem mi je podá. „Myslíš, že ten řetěz dokážeš přestřihnout sama, princezno, nebo s tím budeš taky potřebovat pomoc?“

„Až se vrátíme domů, tak mi připomeň, abych ti do lahvičky od šamponu dala depilační krém.“

Otočím se zpátky k zámku. Štípací kleště účinně přestřihnou kovové články řetězu a ten se s břinknutím svezde k zemi, zatímco ke druhému konci zůstane připevněný zámek.

Fin natáhne ruku a já jí vrátím štípačky. Ona je uloží zpátky do batohu a pak otevře těžké dveře skladiště. Potichu vklouzneme dovnitř a chvíli čekáme, než se naše oči přizpůsobí šeru, abychom našly to, pro co jsme přišly.

Na opačném konci nákladového prostoru stojí plně naložený nákladák připravený na zítřejší cestu do distribučního centra.

Pomaloučku k němu klušeme a naše kroky se odrážejí ozvěnou od trámů vysokého krovu.

„Víš určitě, že to dokážeš nastartovat?“ zapochybuju.

„Nebud' drzá,“ ušklíbne se.

„A víš určitě, že Max vyřadila ty kamery a tichý alarm?“

Nedívám se na ni, přesto bych přísahala, že slyším, jak koule očí. „Ano, babi. Vím to určitě. Měla jsem tě donutit, aby sis zobla xanaxu, než jsme odjely.“

„Ale to bych nemohla řídit.“

„Nerada ti to říkám, ale řídím já.“

„Řídíš stejně dobře jako vaříš. Řídím *já*.“

„Promiň, Martho Stewartová, ne každý v sobě má kuchařský gen.“

„Nic takového jako kuchařský gen neexistuje.“

„To rozhodně ano. Jsi Italka. Máš to zakódované v DNA.“

„Aha! Možná kdybys někdy k vaření zkusila použít sporák místo letlampy, nenastalo by tolik problémů.“

Fin pohrdavě máchne rukou a tím náš rozhovor ukončí. Nesnáší, když jí někdo připomíná, jak zapálila kuchyň při přípravě smaženého pokrmu nástrojem na zpracování kovů.

U auta narazíme na drobný problém. Zamčené dveře. Fin použije štípačky, aby rozbila okýnko u řidiče, a tím problém vyřeší. Můžeme nasednout.

Trvá jí celých pět vteřin, než nastartuje. Vejtaha.

Když se motor probudí k životu a výfuk uspokojivě zachrčí, vyjeknu: „Počkej!“

Překvapeně se na mě podívá. „Proč?“

„Mám přece řídit.“

„Jaká škoda. Moc mě to mrzí, ale držba je devět desetin zákona.“

„Jak můžeš takové kliše použít v téhle situaci?“

Usměje se. „Můj zadek už má v držbě sedadlo řidiče. Kromě toho je potřeba, aby někdo vytáhl ty...“ zarazí se a pak řekne: „Ou.“

Z jejího skeptického tónu mi přeběhl mráz po zádech. „Ou? Jak jako *ou*?“

„Takhle *ou*.“ Ukáže před sebe na obrovské rolovací kovové dveře, kterými projíždějí nákladní vozy.

To, že jsou zavřené, by nebyl takový problém. Problém je v těch velkých ocelových zámcích ukotvených v betonové podlaze po obou jejich stranách.

Zmateně na ně zírám. „Jsme v háji!“

„Skvěle řečeno, Shakespeare,“ zhodnotí suše.

„Myslela jsem, že se o zabezpečení postarala Max.“

„Ty zámky musí být úplně nové. V případě poruchy bezpečnostního systému se měly dát dveře otevřít zevnitř mechanicky.“

„Tak co budeme dělat? Tohle štípačky nevyřeší.“

Fin se na dveře dlouze zadívá. „Modlit se za zázrak?“

Zašermuju rukama ve vzduchu. „*Modlit se?* Zloději se nespolehají na to, že je z úzkých dostane nějaká nejvyšší bytost! Mají záložní plán!“ Odmlčím se. „Jaký je náš záložní plán?“

Alespoň má tolik slušnosti, že se zatváří provinile. „Žádný takový nemáme.“

Zasténám. „Už zase ne? V tomhle jsme fakt *hrozný*!“

„Nejsme zas tak hrozný,“ brání se. Pak zaslechnu, jak si zamumlá pod nosem: „Já aspoň umím nastartovat auto.“

Několik vteřin frustrovaně zírám na dveře a pak pronesu: „Tak ať. Prostě budeme improvizovat.“

„Improvizovat?“ zajíká se Fin. „Když jsi to slovo použila naposledy, visela jsem z hotelového okna v šestém patře.“

„Ale přežila jsi.“

„Možná si vzpomínáš, že v té budově tou dobou hořelo. A já byla nahá.“

Ignoruju ji. „Prostě na to šlápní. Až na podlahu. Nejspíš se nám to podaří prorazit.“

Podívá se na mě a povytáhne obočí. „*Nejspíš?*“

Snažím se, aby mé příkývnutí vypadalo pevně a přesvědčivě. „Tohle je sedmičková verze s výkonem skoro pět set koní. Zvládne to.“ Na okamžik se zamyslím. „Nebo zemřeme při ohnivé explozi. Každopádně to bude bomba.“

Fin na mě zírá, jako by čekala, že mi narostou rohy.

Pak se ale zazubí. „A právě proto jsme nejlepší kámošky, Thelmo.“

Opětuju její úsměv. „Taky tě miluju, Louiso.“

Fin prudce sešlápne plyn.

Nákladák vyrazí kupředu, dieselový motor zařve a od pneumatik se zakouří.

Řítíme se vstříc kovovým rolovacím dveřím a obě křičíme jako o život.

2

KILLIAN

Fascinovaně zírám na obrazovku svého počítače, kde si opakovaně pouštím záznam z průmyslové kamery tak dlouho, až se Declan začne netrpělivě vrtět.

Podívám se na něj. Stojí vedle mého stolu, vysoký, s rameny fotbalového obránce a očima barvy arktického ledového jezera, které nikdy nerozmrzá.

„Plenky.“

„Jo.“ Pokrčí rameny, jako by to taky nechápal.

„Co je to za zloděje, když ukradne nákladák plný plínek, a přitom nechá sejf s třemi sty tisíci v hotovosti netknutý?“

„Nejspíš takový, který si přeje zemřít.“

Znovu přetáčím video a nevěřícně kroutím hlavou nad tím, jak nákladák v plné rychlosti proráží ocelová vrata.

Působí to jako scéna z akčního filmu.

Záznam nemá zvuk, přesto si dokážu představit ten ohlušující rachot, jaký musel způsobit náraz kovu o kov. Nejdřív se masivní dveře uprostřed prohnuly a zdeformovaly, pak se nahoře vyrvaly ze zdi, a nakonec dopadly na zem v oblaku prachu a jisker.

Spodní část dveří zůstala ukotvená v betonu, což nákladní vůz, řítící se přes hromadu zmačkaného kovu, vymrštilo do vzduchu.

Při dopadu se auto divoce naklonilo. Chvilí to vypadalo, že se převrátí na bok, ale řidič nad ním získal kontrolu, srovnal vozidlo, rozjel se prázdným parkovištěm a zmizel z dohledu.

„Kamery ve skladišti byly vypnuté, ale mám aspoň tohle z průmyslových kamer továrny na oblečení naproti přes ulici. Napíchlí jsme se na jejich záznamy, jestli něco nezachytili oni, a hurá. Jenže to je jediný úhel, ze kterého je náš plenkový chmaták vidět.“

„Nějaké otisky na místě činu?“

„Ne, museli mít rukavice.“

Ve svém kapitánském otočném křesle se zakloním dozadu a přemýšlím, který z mých mnoha nepřátel má sebevražedné sklony nebo je natolik hloupý, že se pustil do tak bizarní krádeže.

Plenky. Co to má být?

Právě jsme v kanceláři v Liamově střešním bytě. Oprava – *v mém* střešním bytě. Ani po roce, co tu bydlím, mi nepřipadá jako můj. Nejspíš proto, že kvůli vkusu mého dvojčete ohledně designu interiéru by se tu cítil doma spíš hrabě Drákula.

Všechno je černé. Lesklé, studené a černé. Žiju si tady jako ve velmi moderní rakvi.

Bohužel, když se za někoho vydáváte, musíte akceptovat jeho neinspirativní výběr oblečení, umění a nábytku.

Spolknu otázku, proč má sakra můj bratr továrnu na pleny, a řeknu: „Kolik stojí nákladák plínek?“

Declan pokrčí svalnatým ramenem. „Možná devadesát táců.“

„To snad za tu námahu ani nestojí.“

„Souhlas.“

„Hlavně když si uvědomíš, že na trhu není zrovna žhavá poplávká po kradených plínách. Jak to chce ten zloděj zpeněžit? Otevře si garážový prodej? Střelí to na eBayi?“

„Třeba má hodně dětí.“

Musím přiznat, že mě Declanův smysl pro suchý humor baví.

Beze zbytku jeho osobnosti bych se ale klidně obešel.

„Ty plíny mě zas tak netrápí, spíš mám vrásky z toho, že prolomili naše zabezpečení. Někomu z nich to pálí, i kdyby ne zrovna tomu řidiči.“

„Jestli si myslíš, že to je organizovaná skupina, tak to nejspíš nebude nikdo odsud. Místní vědí, že ta firma patří Liamovi,“ zarazí se. „Promiň. Tobě.“

Mávnu nad tím rukou. Jsem zvyklý, že mi teď všichni říkají bratrovým jménem. „Zkus zjistit, co se dá. Ale nenápadně.“

„Snad nechceš, abych zavolal O'Malleymu na okrsek a řekl mu, aby se o to postaral?“

„Na to zapomeň. Nemůžu dopustit, aby se rozkřiklo, že bossovi irské mafie ukradli před nosem dva tisíce plínek. Moje pověst by byla v háji.“

Declan vážně přikývne. „Hned potom by začaly staré babky přepadávat tvoje samoobsluhy, aby měly love na bingo, a skautky by tě vyzvaly k boji o území.“

Otočí se a odejde dřív, než ho stihnu poslat do prdele, chytráka.

•

Uloupené pleny upadnou v zapomnění, dokud se Declan v šest večer nevrátí do mé kanceláře.

Pořád sedím v kapitánském křesle. Mahagonový stůl přede mnou pokrývají stohy hlášení, výkazů a smluv vyžadujících můj podpis.

Kdybych věděl, že je k provozu mezinárodního zločineckého impéria potřeba tolik papírování, možná bych se do toho tak nehrnul. A to ani nemluvím o problémech se zaměstnanci. Jeden by

si myslel, že dospělí chlapi nebudou potřebovat takový dohled. Připadám si jako učitelka v mateřské školce.

Zvednu oči a zjistím, že se ke mně blíží Declan. V ruce má notebook. Jeho výraz je vážný, ale v očích má rošťácký záblesk.

Ukážu na židli naproti mému stolu, abych mu naznačil, že se má posadit.

Poté co na ni poskládá svou mohutnou postavu, zamyšleně zabubnuje prsty na zavřený MacBook na klíně. „Věříš v astrologii?“

„Jasně. A taky že existuje Big Foot,“ oduším nezaujatě.

„Big Foot náhodou asi existuje. Jednou jsem v televizi viděl –“
„Declane.“

„Promiň. Kde jsem to skončil?“

„Říkal jsi, že ti mám jednu vrazit, když nepůjdeš rovnou k věci.“

„Aha, jasně. Astrologie.“ Odmlčí se a významně se na mě dívá. „Merkur je v retrogradní fázi.“

Probodnu ho podmračeným pohledem. „Doufám, že si uvědomuješ, že moje trpělivost je omezená na rozdíl od mé sbírky zbraní. Z nichž mám několik na dosah.“

Declan ignoruje mou výhrůžku a pokračuje: „Věc se má tak, že dokáže být dost záludný. Zvláště za takových podmínek. To se pak všechno podělá. Hrouť se počítače, ruší se lety, anulují se smlouvy.“

Udělá další významnou pauzu. „Zkrátka ho všechno následuje.“

„Máš tři vteřiny na to, abys mi to vysvětlil, než ti vpálím kulku mezi oči.“

Declan se usměje. „Co nejšílenějšího by sis pomyslel o někom, kdo ukradne nákladák plínek?“

Upřímně řečeno, kdyby Liam neměl pro Declana takovou slabost, už by krvácel na můj turecký koberec.

Než ho stihnu pokropit kulkami, pronese: „Co kdyby ten někdo byla žena?“

Chvíli se snažím odhadnout, jestli si ze mě utahuje, nebo ne. „Žena?“

Z nějakého důvodu se zatváří samolibě a přikývne. „A ne jenom jedna.“

Když se významně odmlčí, zavrčím: „Jestli budeš potřebovat víc než jedno slovo, abys mi řekl, kolik ženských ukradlo ten zatracený nákladák plný zatracených plínek, oddělím ti hlavu od těla.“

„Dvě.“

„Děkuju.“

„Není zač.“

Zíráme na sebe. Nakonec si odfrknu: „Ty si to otravování užíváš, že?“

Pokrčí rameny. „Jo. Neber si to osobně. Prostě rád provokuju.“

Můj hlas je suchý jako troud, když ucedím: „Jaké štěstí.“

„Liamovi trvalo asi deset let, než si na mě zvykl, takže...“ Znovu pokrčí rameny.

„Něco ti povím, Declane. Můj bratr dostal do vínku ten největší příděl trpělivosti z celé naší rodiny. Zatímco já vyfasoval vznětlivou povahu.“

Ušklíbne se a zavrtí hlavou. „To jenom chceš, aby si o tobě lidi mysleli. Podle toho, co jsem se o tobě zatím dozvěděl, jsi extrémně metodický a precizní. Když už někoho odkrouhneš, máš to dobře promyšlené.“

Odolám nutkání vzdychnout. Místo toho se opřu do židle, složím si ruce na břicho a významně se na něj zadívám.

Po chvíli řekne: „Fajn, podle toho pohledu soudím, že už jsi vymyslel, jak mě odkrouhneš. Až tě příště naštvu, nejspíš se budu houpat na trámu.“

„Na oprátce z tvých vlastních střev.“

Když si to představí, zašklebí se. „Páni, ty jsi hotový Hannibal Lecter.“

Dovolím svým rtům, aby se zkřivily do drobného, podlého úsměvu. „Jo. Ještě pár minut a možná si nasadím tvůj obličej jako masku. Pověz mi o těch ženách.“

S tichým zamručením si poposedne dopředu, položí notebook na můj stůl a otevře ho. Něco ťuká do klávesnice a pak otočí obrazovku směrem ke mně.

Dívám se na detailní záběr malého nákladáku. Na čelní záběr. Je zrnitý, ale skrz přední sklo je vidět řidičku a spolujezdkyni.

Řidička je blondýna. Spolujezdkyně bruneta. Nedívají se dopředu, ale na sebe.

Dívají se na sebe a smějí se.

Jako blázni.

Podívám se na Declana. Ten zvedne ruce nad hlavu, jako že *na mě se nekoukej, já nic nevím*.

Obrátím pozornost zpátky k obrazovce. Je těžké rozeznat jejich rysy, ale je zřejmé, že jsou obě mladé.

A soudě podle jejich bouřlivého smíchu nejspíš sjeté.

„*Tohle jsou zlodějky plenek?*“

„Jo.“

„Poznáváš některou z nich?“

„Ne. A nenašel jsem shodu ani v žádné databázi, i když to může být způsobeno úhlem pohledu. Posuň se na další snímek.“

Když to udělám, objeví se další záběr. Tentokrát se dívám na stejný nákladák, ale zezadu. Stojí zaparkovaný uprostřed travnatého pole, rampa je spuštěná, zadní dveře dokořán. Je prázdný.

„Holky vyložily náklad asi třicet minut za městem a auto tam nechaly stát. Stopy pneumatik vedoucích na pole a z něj naznačují, že tam čekalo několik menších aut.“

Nemusím se ptát, abych věděl, že ten nákladák sledoval až k poli tím, že se naboural do záznamů z kamer pouličního osvětlení poblíž skladiště, ale stejně mám ještě jednu otázku.

„Kam odjela ta auta?“

„To netuším.“

Překvapeně vzhlednu. „Protože přerušily přívod ke všem dopravním kamerám v okruhu několika kilometrů od toho pole,“ dodá.

A zní přitom ohromeně, což mě irituje. „Tak se nabouřej do satelitních snímků a zjisti, kam se ta auta poděla.“

Zamrká.

Vypadá to, že nejhorší dřinu budu muset odvést sám. „Zapomeň na to. Stejně pořád nechápu, proč zrovna pleny. Jestli mi chtěly něco ukrást, jsou tu mnohem cennější úlovky, po kterých mohly jít.“

„Za předpokladu, že vůbec věděly, že ti ta továrna patří,“ zamumlá, právě když mu zazvoní mobil. Vyhrabe ho z kapsy, podívá se na něj a zamračí se.

„Co se děje?“

Místo odpovědi vstane a přejde ke konferenčnímu stolku u pohovky na druhé straně místnosti. Zvedne ovladač televize a zapne ji. Na obrazovce se objeví místní zpravodajská stanice.

Před vchodem do institucionálně vyhlížející budovy s fasádou z červených cihel stojí rozjařená blondatá reportérka a zubí se do kamery.

„V naší další zprávě vám přinášíme dojemný příběh o velkorysosti lidského ducha. Jak už jsme vás informovali minulý měsíc, skladiště ústředí organizace *Novorozenci v nouzi* zde v Bostonu bylo zničeno při požáru. NVN poskytuje bezplatně potřeby pro péči o nedonošené, nemocné nebo potřebné novorozence agenturám a nemocnicím po celých Spojených státech.

Vzhledem k tomu, že je toto místo hlavním distribučním centrem těchto kriticky žádaných potřeb, byl požár obzvláště fatální. Dnes však anonymní sponzor daroval organizaci *dva tisíce* krabic plenek k doplnění ztrát.

Kromě plenek dodal tajemný dárcce i značné množství umělé výživy, oblečení, příkrývek a hraček. Zatím se neví, kdo byl oním anonymním dárcem, ale Meryl Hopkinsová, prezidentka neziskové organizace, jej označila za anděla. A nyní vracím slovo zpět do studia, Johnne.“

Declan vypne televizi a upře na mě nevěřicně pohled. „Zlodějky filantropky? To nechápu.“

„Já taky ne. Nevlastní Liam náhodou i jiné společnosti na trhu ohledně novorozenců?“

„Ne.“

Chvilí nad tím přemýšlím, protože jsem zároveň zmatený i zaujatý.

Dvojice zlodějek se vloupá do skladu a ukradne tam nákladák plný plenek. Kdyby je chytili, hrozilo by jim obvinění z krádeže s maximální sazbou třicet let a nikoho by nezajímalo, že šlo o charitativní počin.

Tak proč něco takového riskovat?

A co ty další věci, jako oblečení, jídlo a hračky? Pokud to s tím souvisí, znamená to, že krádež plenek byla součástí větší organizované akce. Takové, která musela zabrat týdny nebo měsíce plánování.

A to všechno s nulovým výdělkem?

To nedává smysl.

Nikdo se zdravým rozumem by přece nepodstoupil takové riziko, aniž by z toho něco měl. Pokud těm zlodějkám nešlo o peníze, tak určitě o něco jiného.

Protože jestli něco vím o lidské povaze *na beton*, tak to, že člověk, který není motivován chamtivostí, je obvykle motivován něčím mnohem temnějším.

Například touhou po moci.

Nebo po pomstě.

A to jsou touhy, které sám až příliš dobře znám.

Moje prsty se bez váhání rozeběhnou po klávesnici počítače.

„Co to děláš?“ ozve se Declan.

„Jdu na lov.“ Přede mnou se načte webová stránka ministerstva obrany a já se rychle pouštím do práce.

Ať už jste připravené, nebo ne, zlodějky, dostanu vás.

3

JULES

Znovu se ohlédnou přes rameno a Fin našťavaně zafuní.
„Necháš toho? Jsem z tebe nervózní.“

Zamumlám omluvu a znovu se napiju margarity, ale nemůžu se zbavit pocitu, že mě někdo upřeně sleduje.

Ten pocit dobře znám, vzhledem k tomu, že jsem vyrostla pod neustálým pozorným dohledem mnoha bodyguardů, vychovatelů a chův.

Proto jsem tak vynervovaná, i když bych měla slavit.

Fin a Max, usazené vedle mě každá z jedné strany u vysokého stolu v baru La Fiesta, mou nervozitu nesdílejí. Obě se usmívají, žertují a flirtují s tím hezounem za barem, který jim neustále míchá drinky zdarma.

Jako obvykle se vezu na žhavé vlně, která sálá z mých kamarádek – proto ty drinky zdarma –, ale kdybych tu byla sama, platila bych jako mourovatá.

Ne že bych byla taková šereda. I když v porovnání s neposkvrněnou krásou Fin, která oplývá ženskými křivkami, nebo nekompromisním sex-appealem Max jsem zhruba tak zajímavá jako podrážka jejich bot.

Důvodem, proč nosím volné oblečení, nelíčím se a vystupuju pod falešným příjmením, je, abych zapadla. Abych splynula s okolím.

Pozornost je to poslední, co bych chtěla.

Pozornost přináší otázky, otázky přinášejí odpovědi a odpovědi – zejména ty pravdivé – jsou něco, co nikdy neposkytuju.

Pro dívku, jako jsem já, může být pozornost nebezpečná.

Dokonce smrtící.

Takže se usilovně snažím chovat se nenápadně, moc nemluvit, tvářit se netečně a působit odtažitě. A to navzdory tomu, že ty dvě roštěnky vedle mě vyvolávají vlnu spontánních erekcí.

Přála bych si, aby Fin neměla takovou zálibu v halenkách s hlubokým výstřihem.

„Mohla by sis je laskavě držet na uzdě?“ ohradím se nedůtklivě a ukážu na její prsa. „Za chvíli je budu mít v salse.“

Odtáhnu misku dipu od jejích vzdouvajících se předností a natáhnu se do košíku uprostřed stolu pro lupínek nachos. Namočím ho do omáčky, strčím si ho do pusy a s pocitem blaženosti si vychutnám to pikantní, uspokojujivé křupnutí.

Fin mi věnuje blahosklonný úsměv. „Vím, že to někdo s košíčky velikosti B těžko pochopí, ale tyhle holky potřebují vyvenčit.“

„Spíš potřebují lešení.“

Povytáhne obočí. „Naznačuješ snad, že je můj nádherný dekolt povislý?“

„Ne. Naznačuju, že bys měla investovat do nějakého spodního prádla, které by veškeré mužské populaci města Boston neposkytovalo přesný anatomický obraz tvého hrudníku. Vždyť to vypadá, jako by sis místo podprsenky oblékla pauzák. Ten chlap támhle je na pokraji infarktu.“

Fin stočí svůj zelenooký pohled k dotyčnému staršímu pánovi sedícímu o několik stolů dál. Tomu okamžitě zaskočí tortilla, když si všimne, že se na něj dívá.

S hranou lítostí utrousí: „Chudáčci. Nemají šanci.“

„Když už mluvíme o chudáčcích,“ zamumlá Max nenápadně, „ten chlap na konci baru je jako *sopka*. Asi mi shoří kalhotky.“

Její pohled míří přes moje levé rameno. Když začnu otáčet hlavu tím směrem, zasyčí: „Nedívej se tam!“

„Jak mám posoudit, jestli je tak žhavý, když se nemůžu ani podívat?“

„Jenom tě upozorňuju, aby ses nedívala *právě teď*.“ Nenuceně předstírá, že si prohlíží svou manikúru. „Dám ti vědět, jakmile ti přestane pohledem vypalovat díru do zátylku.“

Mně? Takže na mě *opravdu* někdo zírá.

Nějaký muž.

To není dobré.

„Jak vypadá?“

Max po něm střelí pohledem a pak se rychle podívá zpátky na své nehty. Po tvářích se jí rozlije rudá barva. „Jako kdyby mohl oplodnit ženu myšlenkou,“ zamumlá. „Ježíši, ty oči. Ten obličej. To *tělo*.“

Fin po kradmém pohledu jeho směrem, který se snaží zamaskovat tím, že pohodí vlasy, dodá: „Vypadá jako kříženec Jamese Bonda a Wolverina. Jenom je větší. A víc sexy.“

Max souhlasně přikývne. „A mnohem nebezpečnější.“

Nebezpečnější? Moje srdce vynechá jeden úder. Všechny chloupky na pažích se mi postaví do pozoru.

Tónem stejně strnulým jako moje záda oslovím Fin: „Podej mi tvoji pudřenku.“

Fin si s Max vymění ustaraný pohled, sáhne do kabelky zavěšené na opěrci židle a vytáhne kompaktní pudřenku se zrcátkem, bez které zásadně nevychází.

Mlčky mi ji podává.

Otevřu ji a s hlubokým nádechem si ji zvednu před obličej.

Předstírám, že si prohlížím neexistující rtěnku, ale místo toho po očku sleduju chláпка na konci baru za mnou.

V zrcátku se střetnu s párem žhnoucích očí.

Panebože. Ucitím vnitřní záchvěv. Jako by mě někdo zapojil do zásuvky.

Max se mýlila. On není sopka.

Je to spíš supervulkán.

Velký, tmavovlasý a neuvěřitelně mužný. S bradou porostlou krátkým strništěm a velkými smyslnými ústy. Černý oblek od Armaniho zdůrazňuje jeho bicepsy a široká stehna. Když si přejede rukou po čelisti, zahlédnu na kloubech jeho prstů řadu tetování.

Jako by věděl, že se mi právě zhoupł žaludek až na zem, zvlní plné rty do drobného, potměšilého úsměvu.

Vyděšeně zašeptám: „Úklid v uličce pět.“

To je jedna z našich mnoha tajných šifer. V překladu to znamená: je to v prdeli, odvedte pozornost a zdrháme.

Fin ztuhne.

Max ztuhne. A pak vyhrkne: „Do háje.“

A já? Zaklapnu zrcátko, podám ho zpátky Fin a kopnu do sebe zbytek margarity. Dotknu se nože v kapse bundy a přeju si, aby to byla pistole. Pak střelím pohledem vlevo a vpravo na své kamarádky.

Srdce mi divoce buší. Krev v mých žilách se proměnila v lávu.

„Připravené?“

Fin rozhořčeně namítne: „Já *nehodlám* ztratit další louboutinky.“

„Proto bys měla zásadně nosit motorkářské boty jako já, modelíno. Ty špičaté věci, které se ti tolik líbí, nejsou na běhání.“

„Kdybych chtěla vypadat jako cirkusák bez domova, tak bych se rozhodně oblékala jako ty, Maximo.“

„To říká ta pravá, Finley.“

Max se zamračí, protože nesnáší, když ji někdo oslovuje ceterým jménem, prudce se postaví a odkráčí k lítačkám, které vedou do chodby s toaletami.

Po pěti vteřinách zaslechneme tlumené *bum* následované křikem. Zanedlouho se spouští požární poplach.

V restauraci zavládne chaos.

Z chodby, kam zmizela Max, v panice vybíhají muži i ženy. Strkají do sebe a ve spěchu zakopávají o vlastní nohy. Hosté u okolních stolů se prudce zvedají a s křikem se hrnou ke vchodovým dveřím.

Nouzová světla se červeno-modře rozblíkají.

U stropu se spouští hasicí systém, který nás smáčí ledovou vodou.

Nad vstupem do chodby se vznášejí šedivé chuchvalce kouře.

Fin mě bere za ruku. Dáváme se do běhu.

Tlačíme se proti proudu těl a míříme ke kuchyni, vyhýbáme se převráceným židlím a snažíme se neuklouznout na dlaždicích. Jakmile vrazíme do kuchyně, pouštím její ruku, abychom se mohly rozdělit.

Ona zahne prudce doleva k odpočívárně pro zaměstnance, zatímco já letím k zadnímu východu. Sejdeme se až později v bytě poté, co všechny zanecháme v určené hlasové schránce smluvnou zprávu, že je vzduch čistý.

Pokud se jedna z nás neozve, druhé dvě se do bytu nevrátí.

V žádném případě.

Chladný večerní vzduch mě štípe do rozpálených tváří. Už jsem na parkovišti za restaurací. Po mém boku se míhají přeplněné popelnice s páchnoucími odpadky.

Utíkám co nejrychleji na ulici, aniž bych se ohlédl. Jakmile na ni dorazím, zahnu ostře doprava a zamířím na další křižovatku

s rušným bulvárem se čtyřmi pruhy aut, která se kolem mě řítí maximální rychlostí.

Žádné kroky za sebou neslyším. Jen divoký tlukot vlastního srdce a sípavý, panický dech.

Na rohu bulváru se bleskově ohlédnu přes rameno, ale nikoho za sebou nevidím.

Nesleduje mě.

Utekla jsem mu.

Zalapám po dechu a přejdou do kroku, ale rázuju dál směrem k jasným světlům nějaké budovy. Je to staromódní kino s malou pokladnou u chodníku a neonovým poutačem ve stylu art deco. Před vchodem se tísní hlouček lidí, kteří čekají, až kino otevře.

Jako zázrakem zastavuje přímo před vchodem taxík.

Znovu se dávám do běhu.

Prosmýknu se před mladý pár, který se chystá otevřít zadní dveře auta, a vpadnu dovnitř. Zabouchnu za sebou dveře a skrčená na zadním sedadle skenuju chodník za okénkem, jestli na něm neobjevím nějaký náznak nebezpečí.

Bez dechu poručím řidiči: „Beacon Hill, prosím.“

Po mé levici se ozve tichý hlas: „Ulice Mount Vernon padesát devět, jestli se nemýlím.“

Ten hlas má irský přízvuk. Krve by se ve mně nedořezal.

Otočím hlavu a zjistím, že na sedadle vedle mě sedí *on*. Usmívá se jako nějaká testosteronová verze Kočky Šklíby.

Supervulkán.

Alias Liam Black.

Alias nejmocnější, nejhorší a nejbezohlednější mafián na obou stranách Atlantiku.

Muž, kterému jsem ukradla nákladák plínek.

Do prdele.

Jenom sedím a zděšeně na něj zírám, dokud neřekne: „Bydlíš v pěkné čtvrti.“

Jeho úsměv se rozšíří. Světlo z divadelního poutače se odráží od jeho dokonale bílých zubů. „Hádám, že sis chtěla ověřit to staré dobré přísloví že ‚risk je zisk‘.“

Taxík se rozjede a zapluje do provozu.

Nějak se mi podaří odlepit jazyk od patra a posadit se rovně. Zpražím toho frajírka pohledem, který má představovat mé nejhlubší opovržení, ale nejspíš se mi to ani zdaleka nepodaří, když uvážím, že mnoho mých tělesných funkcí je na pokraji úplného selhání.

„To víš nejlíp ty sám,“ utrousím jízlivě.

„Aha. Takže bude drzá,“ zasměje se. „Říkal jsem si, s čím na mě vyrukujеш. Většina lidí v tvé situaci volí popírání. Pak začne smlouvání.“ Odmlčí se a jeho úsměv se vytratí. Hlas mu klesne o oktávu níž. „Pak přijdou slzy.“

„Ze mě slzy nevymáčkneš. A jestli si myslíš, že se tě bojím, tak jsi na velkém omylu.“

Povytáhne obočí. „Nestal se ti nedávno úraz hlavy? Protože jedině to by logicky vysvětlovalo, proč se mě nebojíš. Předpokládám, že asi víš, kdo jsem, vzhledem k tomu dramatickému úprku z restaurace, který jsi se svými kamarádkami podnikla.“

Čeká a pozoruje mě těma svýma laserovýma očima. Na rtech mu pohrává lehce samolibý úsměv, z něhož stejnou měrou vyzařuje nebezpečí i mužnost.

Nenávidím ho.

Muži jako on mě provázejí celým mým životem a já je všechny nenávidím.

Odhodlaně opětuju jeho pohled a ucedím: „S hlavou nic nemám. A ano, vím přesně, kdo jsi. A ty bys měl vědět, že bez ohledu na to, co mi uděláš, jak moc mi ublížíš nebo jak dlouho to bude trvat, nic ze mě nedostaneš.“

Jeho obličejem se mihne zvláštní výraz. Možná znechucení nebo zklamání, ale nedokážu přesně určit, co to je. Pak ale taxík přejede hrbol na silnici a ten výraz zmizí, jako by tam nikdy nebyl.

„Tolik dychtíš po setkání se svým stvořitelem?“ zamumlá a jeho tmavé oči se zlověstně zablísknou.

„Jenom dychtím po tom, abych byla co nejdál od tebe,“ opáčím. „Tak si pospěš a zastřel mě nebo mě uškrť, nebo co se mnou chceš udělat, ať už to máme za sebou.“

Ten podivný výraz se vrací.

Řidič se taky zatváří všelijak, když pochopí, že žádám jeho druhého pasažéra, aby mě zabil, a vrhne na mě dozadu vytřeštěný pohled.

„Proč ta nenávist?“ zeptá se Liam, jako by ho to skutečně rmoutilo. „Vždyť já jsem tady oběť.“

Z hrudi se mi vydere drsný smích. „Oběť? Ty jsi stejně tak oběť jako já orangutan.“

Odshora dolů mě oskenuje pohledem ostrým jako břitva. Jeho hlas je plný sarkasmu, když s nepřeslechnutelným irským přízvukem poznamená: „To by mě zajímalo, kam se poděl tvůj ocas.“

Konsternovaně na něj zírám.

On si se mnou hraje. Posmívá se mi. Chce mě zabít, ale rozhodl se, že se nejdřív trochu pobaví.

Ta drzost!

„Orangutani nemají ocas,“ procedím skrz zaťaté zuby.

„Myslel jsem, že všechny opice mají ocas.“

„To nejsou žádné opice, ale lidoopi.“ Protože stejně brzy zemřu, rozhodnu se přidat malý vtípek, abych si nezačala. „Stejně jako ty.“

„Lidooop? To беру. Už mi říkali mnohem hůř.“

Nevypadá uraženě. Naopak, zdá se, že ho to pobavilo. Zase se usmívá, ten psychopat.

Chvíli jedeme mlčky a zíráme na sebe, až to nakonec nevydržím. „Aspoň mi řekni, jak to uděláš.“

Jeho pohled klesne k mým ústům. Navlhčí si rty. „Jak to udělám?“ zopakuje chraplavě a pohlédne mi do očí. Ty jeho teď hoří. „Jak udělám co?“

„Jak mě zabiješ.“

Taxikář vybere zatačku a zbrkle přeřadí, takže mě to přimáčkne ke dveřím. S Liamem ten manévr ani nehne. Hledí na mě se spalující intenzitou tisíce sluncí.

Pak pomalu promluví: „Nejsem si jistý –“

„Jestli toužíš po sexuálním styku s jiným mužem? To je naprosto v pořádku. Víc mužů by si mělo přiznat, že jsou příležitostně homosexuální. Nemáš se za co stydět,“ vychrlím.

V čelisti mu cukne sval. Jeho pohled opět klesne k mým ústům. Smrtelně medovým hlasem mě informuje: „Ve svých sexuálních preferencích mám křišťálově jasno, malá zlodějko.“

Jeho tmavé řasy se zvednou a já mám pocit, že pod jeho spalujícím pohledem shořím. „Klidně bych ti to předvedl, kdybych dopředu nevěděl, jak moc se ti to bude líbit.“

Odmítám s tím arogantním bastardem přerušit oční kontakt, i když jsem si jistá, že budu trpět posttraumatickou stresovou poruchou, jestli se z toho taxíku nějakým zázrakem dostanu živá.

Liam Black páchá ten typ násilí, které se dá odbourat až po letech psychoterapie.

„Klidně si to nalhávej dál,“ popíchnu ho.

„Já si nic nenalhávám. A přestaň si hrát s tím nožem v kapse. Jestli mě bodneš, tak mě akorát našteveš.“

Dlouho na něj zírám a přemýšlím, jestli mám, nebo nemám vytáhnout nůž a vrhnout se na něj, jak jsem doteď plánovala.

Semkne rty. Mám podezření, že proto, aby se nerozesmál nahlas.

„Jak jsem říkal, než jsem byl tak hrubě přerušen,“ naváže, „nejsem si jistý, proč jsi někomu darovala to, co jsi mi ukradla.“

„Tobě jsem nic neukradla. Ukradla jsem to ze skladiště.“

„To skladiště patří mně.“

„Ne, to skladiště vlastní nějaká skořápková společnost.“

„A tu skořápkovou společnost vlastním já.“

„Jednu z mnoha,“ utrousím nevrle.

„Jo. Je jich moc na to, abych všechny sledoval. A mám-li být upřímný, ani jsem o ní nevěděl, než jste ten kousek provedly.“

„Všechno to mají pod palcem tvoji poskoci, vid’? Je to jenom další způsob, jak vyprat špinavé prachy.“

„Možná.“

„No, jestli tě to zajímá, tak jich vlastniš devadesát šest.“

„Továren na pleny?“

„Skořápkových společností.“

Mlčky zkoumá můj obličej. V tom jeho se zračí zájem a něco, co bych považovala za záblesk respektu, kdybych nevěděla, že to není možné.

„Koukám, že sis mě proklepla, zlodějko.“

„Možná.“

Aniž by okomentoval, že jsem mu oplatila jeho impertinenci, řekne: „Proč?“

„Všeobecně se držím zásady, že si před prací dělám domácí přípravu.“

Propaluje mě stejně intenzivním pohledem, jaký jsem na sobě cítila v restauraci. Jeho pozornost je jako hmatatelná síla. Záchvěv elektrického proudu, který mě šimrá na nervových zakončeních. Prst, který se natahuje, aby mi poklepal na rameno.

Kladivo narážející do mé hrudi.

„Co dalšího jsi o mně zjistila při svém samostudiu?“

Moje trpělivost bývá omezená i za těch nejlepších okolností, a tak mu vpálím: „Radši ti řeknu, co jsem *nezjistila*.“

„A to?“

„Že jsi tak otravně ukecaný. Chystáš se mě zabít, nebo co bude? Mám lepší věci na práci než si povídat s takovýma, jako jsi ty.“

Bože, to je ale skvělý pocit. Pozorovat ten výraz údivu na jeho přísném obličejí s ostrými rysy, je super, super, super.

Vsadím se, že si ani nevzpomíná, kdy ho naposledy někdo nerespektoval.

Zvlášť ne holka.

Jeden bod pro ženské pokolení.

Můj pocit zadostiučinění se ale náhle rozplyne, když mě popadne na obě ruce a přetáhne mě přes prostřední sedadlo na svůj klín.

Sevře mě v tak pevném objetí, až zalapám po dechu.

Je obrovský a neskutečně silný. Nedá mu vůbec žádnou práci mě udržet, přestože sebou házím a vzpírám se mu.

Když s výkřikem kopnu do dveří, taxikář v panice vyjekne: „Hej! Žádný blbosti! Nebo zastavím a vyhodím vás oba!“

Můj věznitel ho s klidem informuje: „Zkus zastavit a schytáš kulku do hlavy, kámo. Jeď dál.“

Jenže řidič stočí volant a zpomalí, aby zajel ke krajnici, a tak můj věznitel dodá: „Jsem Liam Black.“

O třicet vteřin později jsem stále uvězněná v jeho horké náruči, zatímco náš taxík uhání ulicemi maximální rychlostí. „Páni, ještěže se můžeš ohánět svým jménem,“ procedím skrz zatnuté zuby.

„Má to své výhody,“ připustí a uvězní mě i svým pohledem. „Odpověz mi na otázku.“

„Ne.“

„Ne?“

Soudě podle jeho tónu se nedokáže rozhodnout, jestli ho můj odmítavý postoj naštvál, nebo spíš pobavil. Chvíli se dívá na můj vzpurný profil a pak náhle zkonstatuje: „Ty se mě nebojíš.“

Říká to, jako by právě objevil Atlantidu. S překvapením a úžasem a – co je překvapující – s náznakem hrdosti.

„Řekněme, že mám zdravý respekt před tvou schopností dělat z lidí mrtvolu. A teď mě pusť.“

„Aby ses mohla vloupat do podniku další nicnetušící oběti a ukrást zboží určené kojencům?“

„Ne, abych ti mohla vrazit palce do očí.“

Nutkavě se uchechtne. „Ty jsi tak drsná.“

„Copak jsem to byla já, kdo právě ohrožoval život našeho řidiče?“

„Nikdo není dokonalý.“

„Zvlášť ty. Chlap, který se mi chystá zalít nohy do betonu a hodit mě do řeky Charles.“

Nakloní hlavu k mému uchu. Jeho hlas se ztiší do chraplavého šepotu. „Hodil bych tě do přehrady, ne do řeky. Ale ty dobře víš, že ti neublížím. A teď mi dej konečně odpověď na tu zatracenou

otázku. Proč jsi někomu darovala to, co jsi mi vzala? Nebo si tě na tom klíně otočím a dopřeju ti pádný důvod, proč být nedůtklivá. Což by se – a budme upřímní – líbilo nám oběma.“

Pak se těsně u mého krku zhluboka nadechne a tiše zavrní.

Tím mě připraví o řeč.

Můj obličej je v jednom ohni, srdce mi buší a já ze sebe nedokážu dostat jediné slovo.

Já, holka, která se dokáže vykecat z čehokoli, od vrtání kořenového kanálku až po pohřeb, jsem přišla o řeč jenom proto, že si chladnokrevný vrahoun přičichl k mému hrdlu.

V jeho kolínské musí být nějaká droga.

„Já... Já...“

Špičkou nosu se dotkne mého ušního lalůčku, což způsobí, že mi po celém těle naskočí husí kůže.

„Hmm?“

„Přestaň s tím,“ vymáčknu ze sebe příškrčeně.

„S čím?“

Předstírá, že neví, o čem mluvím, ten bezcitný parchant. „Pust mě!“

„Pustím tě, když mi odpovíš na otázku.“

To mě překvapí. Tak rozumnou reakci jsem od něj nečekala. „Vážně?“

„Ne,“ lehce se pousměje s jistou dávkou sebeuspokojení.

V takových chvílích bych si velmi přála mít nadpřirozené schopnosti. Bylo by tak krásné vlastnit pár jedovatých, ostnatých chapadel a omotat je kolem jeho silného, samolibého krku.

„Takže kromě toho, že jsi prachšproský zločinec, jsi ještě ke všemu lhář.“

„Jasně. To k tomu patří. Ale kdo jsi bez viny, hod' kamenem, ty moje drzá zlodějko.“